

[Kristen Amby.]

Det er kun glædeligt, synes jeg, at det ærede Medlem er kommet til den Erkendelse, han nu er kommet til; men det havde dog maaske været rigtigt, at det ærede Medlem allerede da — for det er jo netop, som det ærede Medlem nu gjorde opmærksom paa, Loven som saadan, der muliggør, at en Kommune kan behandle en Borger, som det ærede Medlem erkender man her kunde behandle en Borger —, det havde maaske været rimeligt, siger jeg, om det ærede Medlem havde brugt sin Indflydelse, Autoritet, sit Fremsyn til paa det daværende Tidspunkt at søge at hindre, at de Bestemmelser blev indført i dansk Lovgivning. Det ærede Medlem har altsaa et Medansvar.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Jeg skønner ikke rigtig, hvad det ærede Medlem Hr. Kristen Ambys Formaal kan være med at rette dette Angreb paa mig, da vi dog begge to er enige om at ønske Saneringsloven revideret paa en hel Række Punkter, bl. a. ogsaa det, jeg har nævnt. Formaalet dermed kan vel ikke være andet, end at man tror at kunne indkassere en politisk Styver ud af dette. Hvis det ærede Medlem skulde have Held dertil, skal det være ham hjerteligt undt. Jeg vedkender mig naturligvis, at jeg har stemt for Saneringsloven, som den forelaa, men det kan heller ikke være det ærede Medlem ganske ubekendt, at man gennem Praktiseringen af en Lovgivning kan indvinde Erfaringer, som viser, at dette eller hint ikke burde have været, som det blev, og at det nu bør rettes. Det er det, der er Tilfældet paa forskellige Punkter i Saneringsloven, bl. a. det, som jeg nævnte, om Adgang til Kondemnering uden Overtagelse. Det er ikke faldet mig ind, at det i det hele taget kunde være muligt, det er først gennem den Erfaring, man gennem Administrationen har vundet, man ser, at en saadan Mulighed er til Stede. Hvor Formuleringen af Lovens Bestemmelser truer med en saadan Grundejers økonomisk Velfærd, som er i Besiddelse af en saadan Ejendom, som kommer ud for en saadan Behandling, hvad der naturligvis aldrig har været Hensigten med Loven, bør det rettes. Men, som sagt, det ærede Medlem løftede sig op paa Koturnen i denne Sag og slog sig for Brystet og erklærede, at han ikke var som denne Tolder. Jeg siger: Lykke til!

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kristen Amby har Ordet for en kort Bemærkning.

Kristen Amby: Hvis det ærede Medlem heroppefra havde sagt: jeg har sammen med andre været en stor Synder i denne Sag, nu har jeg omvendt mig, skulde jeg sandelig intet have sagt dertil. Men det ærede Medlems Tale formede sig, naar man ikke kender Forhistorien, som om det ærede Medlem netop var den retfærdige, der intet havde at bebrejde sig. Det ærede Medlem glemmer nemlig, at det Problem, det ærede Medlem her har talt om i Dag, i sin Tid netop var det afgørende Problem i Debatten. Det ærede Medlem siger, at det er først under Lovens Administration, man er kommet til den Erfaring. Det kan man læse ud af Lovens Tekst ganske tydeligt, og kunde man ikke læse det paa Forhaand, blev det dengang af det ærede Medlem Hr. Skjerbæk tydeligt fremført, at man kunde gøre saadan, og at den enkelte Borger ingen Beskyttelse havde efter Loven.

Det er saamænd ikke for at faa en politisk Gevinst, jeg har sagt det, det faar vi ikke i vore Dage, men jeg kunde heller ikke unde det ærede Medlem, at han skulde have en eller anden moralsk-politisk Gevinst ved, at han stod op og slog sig for Brystet og sagde, at han var dog af hine retfærdige.

Men nu er Spørgsmaalet saaledes aabenbart inde i det Leje, at der er et almindeligt Ønske hos en Del Medlemmer om, at Loven bliver revideret. Jeg kan kun gøre dette Ønske til mit.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Valdemar Sørensen: Jeg skal ikke blande mig i den Uenighed, der hersker mellem de to foregaaende Talere, men blot sige, at hvis man skal demonstrere sit Hjertelag over for Saneringsloven, vil jeg for mit Vedkommende erklære, at jeg er uvillig til en Ændring som den, de ærede Medlemmer Hr. Krag og Hr. Kristen Amby synes at ønske. Sagen er nemlig, at Saneringsloven er Samfundets eneste Værn mod de Folk, der har ladet de gamle Ejendomme forfalde. Efter Bygningslovgivningen kan man overhovedet ikke gribe ind over for en Ejer af en gammel Ejendom, naar den er opført under en tidligere Byggelov. Det lykkedes at faa dette Forhold ændret, naar